

*Christian de La Mazière
v šedesátých letech s přítelkyní –
zpěvačkou **Dalidou***

Autor: Karel Veliký

Před deseti lety u nás vyšly jedny z nejcitovanějších memoárů 2. světové války: *Dobrovolníkem v SS divizi Charlemagne*.

Sen o Evropě

Kniha „věrnosti a zmaru“, jak ji nazval jeden francouzský kritik, je pro českého čtenáře zajímavá již svým líčením protektorátní Prahy a výcvikového prostoru u Benešova, především je ale velkolepým svědectvím o životě a smrti v černém řádu (viz ukázky).

Autora, aristokrata jménem Christian de La Mazière (nar. 1922), fascinovala politika již od čtrnácti let. Otec, důstojník, ho vychovával v nekompromisním tradicionalismu a nacionalismu. Konzervatismus však hocha brzy omrzel. Chtěl být hlavně revoluční, protože: „Svět, v němž jsme žili, otročil penězům a byl poskvřen sociální nespravedlností.“ Díky norimberským vlajkám a reflektorům objevil východisko: národní socialismus, který se jevil vyváženě slučovat hlavní tradice se současnými požadavky. Během občanské války ve Španělsku, kde soupeřily fašismus a komunismus, pak nabyl dojmu, že kapitalismus a parlamentní demokracie jsou definitivně odsouzeny k zániku. Po porážce Francie se proto aktivně angažoval za Novou Evropu jako novinář, až „se ocitl v bodě, kdy je dále možno se angažovat jen se zbraní v ruce“ – to bylo však již v době, kdy Angloameričané otevřeli druhou frontu a řada Francouzů otočila o 180° – přidávali se k nim. Christian de La Mazière se však rozhodl zůstat věrný a „naplnit své evropské poslání“ (pod klenbou Speerovy světelné katedrály se totiž rodilo „nové náboženství“) v právě se formující divizi Charlemagne.

Po letech hovořil o svém smělém a pro mnohé hlavně bláhovém rozhodnutí již střízlivěji: „...byl jsem věrný hlavně sám sobě, svým postojům...pravda měla tisíc tváří a já ztělesňoval jednu z nich“, zároveň však ujišťoval: „Nikdy se nebudu počítat mezi ty zahořklé lidi, kteří

odvracejí dvacetileté jinochy od víry.“

Vydalo nakladatelství Elka Press jako 28. svazek edice Militaria v Praze roku 2009. Originální název: *Le reveur casqué* (Opřilbený snílek či Snílek v přilbě).

7. května 1945 bylo 13 zraněných francouzských SS umístěných v nemocnici zajato Svobodnými Francouzi z 2. French Armoured Division. Generál Leclerc se jich zeptal, proč nosí německé uniformy. Jeden z nich odpověděl „Ze stejného důvodu, z jakého nosíte americkou“. Po této odpovědi nařídil Leclerc jejich popravu bez soudu. Jeden z francouzských SS byl synem francouzského důstojníka a Leclercova přítele. Ten jediný nebyl zastřelen a byl poslán svému otci. (Na snímku generál Leclerc k nim mluví několik minut před jejich popravou). Zdroj: **Vojsko.net**

Ukázky:

Náhle jsem si vzpomněl na jednoho mladého dělníka, který nás navštívil... než si odjel obléknout uniformu Waffen SS. Řekl mi tehdy: „To při četbě vašich článků jsem pochopil,

kudy vede cesta ke světlejší budoucnosti.“ Řídil se mým přesvědčením dříve než já sám... nechtěl-li jsem jednoho dne žít ve strachu a v hanbě, musel jsem následovat jeho příkladu. (str. 15–16)

Muži kolem mě však fascinovali, toužil jsem se zařadit mezi ně. Viděl jsem v nich zcela výjimečnou, neporazitelnou rasu. Cítil jsem, jak jsou nezdolní, ušlechtilí, nemilosrdní: byly to bytosti bez jakékoli slabiny, které nic nesrazí na kolena... (str. 35)

Židé pro mě byli především symbolem: stavět se proti nim znamenalo bojovat proti mezinárodnímu kapitalismu. V uzavřeném prostředí, v němž jsem se pohyboval, zosobňovali síly zla. (str. 35)

Utrpení bylo v řádu věcí a obnovovalo tolik vysmívanou kázeň. (str. 36)

[Ve Waffen SS] Neexistovaly žádné výsady, což byla změna oproti francouzským vojenským tradicím, v nichž jsem vyrůstal a žil... Všichni například jedli společně a totéž. Neexistovala oddělená důstojnická kantýna, ani poddůstojnická, ani pro mužstvo... jeden ze základních zákonů: čím vyšší hodnost, tím více povinností a tím méně požitků. (str. 37)

Tato vůle ztělesnit typ nadčlověka a vytvořit příkladnou rasu přivedla Waffen SS až k určitému morálnímu puritánství. (str. 37)

Mystiku SS jsem pochopil jen v jejích nejpřepjatějších hlavních zásadách, zaujala mne zejména její emocionální atmosféra. (str. 38)

...v Tölzu, skutečném semináři, kde se formovaly duše, duch i tělo... měli pocit, že se stávají příslušníky nové evropské rasy... (str. 38)

...více než polovina Waffen SS se tehdy rekrutovala odjinud než z Německa. Nastupovali k nim Francouzi, Belgičané (Vlámové i Valoni), Holanďané, muži z Pobaltí i ze střední Evropy, Italové, ba dokonce i Indové. Hojně byli zastoupeni i Skandinávci... (str. 39)

Na světové scéně by se tak s pomocí Waffen SS objevil nový evropský stát. Jejich doktrína, což je nutno zdůraznit, byla propracována profesory z Heidelbergu i odjinud, kteří měli v malíčku nejstarší evropské tradice. Byl to krásný sen. (str. 40)